

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **ICON a. s.,**
sídlem Lublaňská 1319/7, Praha 2,
proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy,**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2022, č. j. MD-7701/2022-160/3 a ze dne 9. 5. 2022, č. j. MD-15156/2022-160/5,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou ve věci původně samostatně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 15/2022 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného č. j. MD-7701/2022-160/3 ze dne 4. 3. 2022, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 12. 2021, č. j. MHMP 1992171/2021/Vol, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu), nezajistila, aby dne 24. 12. 2020 v křižovatce ulic Legerova a Rumunská v Praze 2 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Konkrétně byla jejím vozidlem při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Nezjištěný řidič dne 24.12. 2020 v křižovatce ulic Legerova a Rumunská v Praze 2 – jel s mot. vozidlem rychlostí 83 km/h, a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona č. 133/2004 Sb. o silničním provozu). Uvedeným jednáním se žalobkyně dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona, za což jí byla podle § 125f odst. 4 zákona za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

2. Dále se domáhala žalobou podanou ve věci původně samostatně vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 22/2022 zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2022, jímž bylo částečně změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 1. 11. 2021, č. j. MHMP 1761564/2021/Živ, kterým byla žalobkyně uznána vinnou z též tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, nezajistila, aby dne 26. 12. 2020 v Praze 2, křižovatce ul. Legerova x Rumunská (ve směru jízdy do centra - 3 jízdní pruhy) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Bylo shledáno, že v daném případě byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Nezjištěný řidič dne 26. 12. 2020 jel s mot. vozidlem rychlostí 100 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 104 km/h, která byla snížena o 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, (tj. že nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona). Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona. Výše popsáním jednáním se tak žalobkyně dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což jí byla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona za použití § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Napadeným rozhodnutím byla výše uložené pokuty snížena na 4 000 Kč, ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno.
3. V řízení vedeném u zdejšího soudu původně pod sp. zn. 16 A 15/2022 žalobkyně namítla nevedení společného řízení. Ze strany žalovaného dle ní nebyla přesvědčivě vypořádána odvolací námitka, že nebyly absorbovány samostatně uložené sankce v případech, kdy byly splněny podmínky pro vedení společného řízení. Žalobkyně poukázala na to, že v odvolání tvrdila, že proti ní byla vedena samostatně další řízení, u kterých byly splněny podmínky pro společné projednání, a tedy měla absorbována sankce. Rozhodnutí je dle žalobkyně nepřezkoumatelné, závěr žalovaného nemá oporu v provedeném dokazování. Žalobkyně má dále za to, že byla zkrácena na právu seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dále žalobkyně uvedla, že dle ní žalovaný učinil nesprávný závěr ohledně řízení sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ, s tím, že nemohla být ani v tomto řízení zohledněna zásada absorpce. Žalovaný pak odkázal na rozsudek NSS č. j. 6 As 73/2016 – 40. Posouzení žalovaného je dle žalobkyně nesprávné. Odkaz na tento rozsudek je irelevantní, jedná se o

rozsudek z doby účinnosti odlišné právní úpravy. K posouzení věci je tedy nutné vycházet ze zákona, který jednoznačně, určuje, kdy je právo na vedení společného řízení dáno, a kdy je tedy dáno právo na absorpci trestu v případě, že vedeno nebylo. Rozhodující skutečnosti pro úsudek, zda mělo být vedeno společné řízení (a tedy alespoň aplikována zásada absorpce, nebylo-li vedeno), je, zda jde o přestupky na stejném úseku veřejné správy, spáchané před zahájením řízení o prvním z nich. Nyní posuzovaný přestupek byl spáchán dne 24. 12. 2020, přestupek posuzovaný v řízení sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ byl spáchán dne 14. 6. 2020. Řízení o nyní vedeném přestupku bylo zahájeno dne 13. 10. 2021, řízení o přestupku posuzovaném v řízení sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ bylo zahájeno dne 4. 1. 2021. Jako první tedy bylo zahájeno řízení S-MHMP 953541/2020/Živ, a to dne 4. 1. 2021. Oba přestupky se přitom staly před tímto datem, tedy právo na vedení společného řízení dáno bylo, a nebylo-li vedeno, bylo dáno alespoň právo na absorpci sankce. Žalovaný však, jak sám tvrdí, dříve uložený správní trest nezohlednil a nenaplnil tak zásadu absorpce. I kdyby nebyl překročen horní limit sankce, kterou je možné uložit, stále by byl výrok o správním trestu vadný, neboť by byl v rozporu s § 37 písm. b) zákona o přestupcích, dle kterého je nutné právě dřívější rozhodnutí, o kterých nebylo vedeno společné řízení, při úvaze o ukládání správním trestu zohlednit, stejně tak by byl nezákonný celý výrok o nákladech řízení.

4. Žalobkyně dále namítla nepřesvědčivé vypořádání její námitky ohledně výstupu z rychloměru. Poukázala na svou odvolací námitku s tím, že dle ní je dle návodu k obsluze daného rychloměru nutné založit výstup na dvou fotografiích, kdy na každé z nich musí být viditelné vozidlo v momentě jeho přejezdu bílé čáry na vozovce. Právě taková sada dvou fotografií je pak důkazem o naměřené rychlosti. Dle žalobkyně se v daném případě jednalo o úsekový, nikoli stacionární rychloměr.
5. Dále žalobkyně namítla nesprávné skutkové zjištění správního orgánu o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, kdy má za to, že v daném místě se nachází dopravní značka B20a – 70 umožňující rychlost 70 km/h. K prokázání tvrzení navrhla ohledání místa a svědeckou výpověď řidiče. Žalovaný však vyhodnotil námitku jako nedůvodnou a návrh na doplnění dokazování zamítl. Konstatoval, že svědeckou výpověď řidiče nebude provádět, neboť proti danému řidiči bylo vedeno přestupkové řízení, přičemž se v jeho rámci nepodařilo prokázat, že by vozidlo řídil, a proto nemůže ani poskytnout svědectví. Důkaz ohledáním místa je taktéž nadbytečný, když opatřená sada důkazů jednoznačně prokazuje, že v místě bylo dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Konkrétně ve svém rozhodnutí odkazuje na fotografii z místa spáchání přestupku. Dle žalobkyně nebyl úplně zjištěn skutkový stav a neprovedením navržených důkazů byl zkrácen na svých právech. Skutečnost, že neprovedení důkazu bylo vadou, vyplývá z části žalovaným citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018 - 29. Žalovaný přehlédl, že žalobkyně nezůstala jen u tvrzení, ale označila důkazy v souladu s požadavkem kladeným pro obdobné situace judikaturou. Není pravdou, že by skutkový stav byl nade vší pochybnost zjištěn z fotografie z místa spáchání přestupku, neboť jediná fotografie z místa spáchání přestupku je celá černá a vyjma registrační značky vozidla žalobkyně a dvou světlometů na ní není vidět zhora nic. Údaj na záznamu z automatizovaného technického prostředku sám o sobě neprokazuje povolený rychlostní limit, jak konstatoval zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 2. 2021, č. j. 1 A 127/2017 - 49. Ani argument, že svědeckou výpověď řidiče nelze provést, neboť proti němu bylo vedeno přestupkové řízení, ve kterém se nepodařilo prokázat, že by vozidlo řídil, není namístě. Přestupkové řízení proti řidiči bylo zastaveno proto, že se správní orgán ani nepokusil obstarat jediný důkaz a řidič využil svého práva a nedostavil se k ústnímu jednání. Nebyl obstarán žádný důkaz o tom, že daný řidič vozidlo neřídil. Byl-li by řidič předvolán

v souzené věci jako svědek, musel by se ke správnímu orgánu dostavit a musel by vypovědět pravdivě. Mohl by tedy poskytnout svědectví o tom, jaká v místě platila úprava nejvyšší dovolené rychlosti. Stejně tak bylo možné (a bylo namístě) provést důkaz ohledáním místa, který žalobkyně též navrhovala. I ten byl způsobit umístění dopravní značky B20a prokázat.

6. Žalobkyně v podání ze dne 23. 5. 2022 doplnila svou námitku tak, že přiložila vyjádření od Českého metrologického institutu, (dále též „ČMI“) ze dne 19. 5. 2022, ve kterém tento institut konstatuje, že silniční rychloměr výrobce CAMEA, spol. s r. o., typu UnicomSPEED pracuje na principu tzv. úsekového rychloměru.
7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce týkající se nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že touto povinností, jakož i zásadou absorpce, se důkladně zabýval v napadeném rozhodnutí, přičemž vycházel ze spisových značek označených žalobkyní. Nebyl zde důvod provádět další dokazování. V předávací zprávě byly popsány fáze jednotlivých řízení. Žalobkyni bylo nepochybně známo, v jakých fázích, se které řízení nachází. Žalovaný rovněž zmínil, že žalobkyně zaslala pouze seznam sp. značek včetně „zastaralých“ věcí z roku 2014, u kterých zjevně společné řízení být vedeno nemohlo. Žalovaný dále uvedl, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je žalobkyně povinna uvést přesně, z jakého důvodu se domnívá, že měla být u daných řízení uplatněna zásada absorpce, nepostačí pouhý seznam spisových značek. Žalobkyně měl námitku vznést tak, jak to učinila v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ, kdy i tímto řízením se žalovaný zabýval, avšak dospěl k závěru, že po zohlednění závěrů Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, neměla být zásada absorpce zohledněna, neboť se řízení nacházela v odlišných fázích. K námitce, že žalovaný nesprávně uvedl, že se jednalo o stacionární rychloměr, přestože šlo o úsekový rychloměr, žalovaný uvedl, že přestupek se stal v Praze na křižovatce ulic Legerova a Rumunská. Poukázal na to, že toto místo se nachází na 126. místě míst určených k měření Policií ČR, č. 124 – 134 představují stacionární měřiče. K námitce pochybení žalovaného, kdy měla žalobkyně za to, že v daném místě byla umístěna dopravní značka umožňující nejvyšší rychlost 70 km/h, žalovaný uvedl, že rychlostní limit byl stanoven obecnou úpravu, konkrétně § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který dosud nezjištěný řidič porušil.
8. V duplice se žalovaný vyjádřil k vyjádření Českého metrologického institutu tak, navrhl provedení důkazu vyjádřením Českého metrologického institutu ze dne 23. 6. 2022, zn. ČMI-3838/2022/0114 a vyjádření výrobce uvedeného rychloměru CAMEA, spol. s r.o. ze dne 22. 6. 2022. Z obou vyjádření plyne, že daný rychloměr pracuje na principu úsekového rychloměru a stacionární je nazýván pouze z důvodu, že je napevno umístěn. Z vyjádření společnosti CAMEA, spol. s r.o. dále plyne, že daný rychloměr může měřit i ve velmi krátkém úseku. V nyní projednávané věci je délka úseku stanovena na 4 m, jak plyne z přiložené fotografie z rychloměru, tudíž se jedná o úsek, který je ve své podstatě celý vyplněn změřeným vozidlem, neboť jeho délka vyplňuje celý měřený úsek, a proto není žádný důvod pro to, aby ve spisové dokumentaci byly zařazeny další fotografie z měřeného úseku.
9. V řízení původně samostatně vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 22/2022 žalobkyně namítla nesprávné stanovení nejvyšší dovolené rychlosti, kdy konkrétně dle žalobkyně učinil správní orgán I. st. nesprávné skutkové zjištění, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Žalobkyně na místo toho tvrdila, že v daném místě je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, a to na základě dopravní značky B20a s hodnotou „70“, na podporu svých tvrzení navrhla provést o důkaz ohledáním místa a důkaz svědeckou výpověď řidiče vozidla, kterým byl v rozhodný moment X. Dle žalobkyně se žalovaný s jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

námítkou nevypořádal přesvědčivě. Argumentace žalovaného není přílehavá, žalobkyně uvedla, jaký konkrétní limit měl na dané komunikaci platit i jakým aktem byl stanoven. Neprovedení navržených důkazů bylo dle žalobkyně nezákonné. K argumentu žalovaného, dle kterého je v údajích pod fotografií z rychloměru uveden údaj o nejvyšší dovolené rychlosti, žalobkyně namítla, že tato skutečnost nemůže postačit k úplnému zjištění skutkového stavu. Údaj pod fotografií není důkazem o úpravě rychlosti v daném úseku, ale o tom, jak byl nastaven rychloměr, k tomu žalobkyně poukázala na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 1 A 127/2017 – 49. Dále žalobkyně namítla porušení absorpční zásady. Poukázala na povinnost vést společné řízení s tím, že tam, kde vedeno není, je třeba uplatnit absorpční zásadu. Žalovaný neprovedl žalobkyni označené spisy k důkazu ani neprovedl žádný jiný důkaz, selektivně vybral dvě řízení, u kterých konstatoval, že v nich uložené správní tresty měly být absorbovány. Žalobkyně se domnívá, že byla na svých právech zkrácena tím, že nebyla seznámena s podkladem, patrně výstupem z evidence, a nemohla se k němu vyjádřit. Žalobkyně má také za to, že jí navržené dokazování správními spisy bylo zcela relevantní. Pokud by žalovaný provedl k důkazu například správní spis S-MHMP 914266/2021, zjistil by z něj, že s žalobkyní bylo vedeno samostatně řízení pro přestupek ze dne 15. 6. 2021, tj. pro přestupek, který byl spáchán dříve, než bylo zahájeno řízení ve věci nyní posuzované, avšak zároveň později, než byl spáchán přestupek nyní souzený. Jde tedy o skutek, u kterého byl dán právní nárok, dle § 88 zákona o přestupcích, na projednání ve společném řízení. Dále by žalovaný z tohoto správního spisu zjistil, že rozhodnutí o tomto přestupku nabylo právní moci dne 27. 4. 2022, tedy dříve, než žalovaný rozhodl ve věci nyní žalované. Je otázkou, proč správní řízení, zahájena v odstupu méně než tři měsíců, nebyla vedena rovnou ve společném řízení. Žalovaný ve věci nyní souzené uložil pokutu ve výši 4 000 Kč. V řízení, které vedl žalovaný pod sp. zn. MD/9975/2021, uložil pokutu ve výši 3 000 Kč a v řízení pod sp. zn. MD/7701/2022 uložil pokutu ve výši 2 500 Kč. V řízení, na které nyní opětovně odkazuje žalobkyně, potvrdil žalovaný pokutu ve výši 1 500 Kč. Celkem tak žalobkyni byly uloženy pokuty ve výši 11 000 Kč, ač horní hranice je 10 000 Kč. Zároveň žalobkyni byla uložena 4x povinnost k náhradě nákladů řízení 1 000 Kč, celkem tedy 4 000 Kč, ač v případě zákonného postupu správního orgánu a vedení společného řízení by žalobkyně zaplatila na nákladech řízení jen 1 000 Kč. Žalobkyně tedy míní, že byla krácena na právech hned šestkrát. Poprvé tím, že správní orgány neabsorbovaly dříve uložené sankce, podruhé tím, že žalovaný rozhodoval na základě podkladu, se kterým žalobkyni neseznámil, potřetí tím, že toto vyjádření bylo nepravdivé, když opomíjelo některé samostatně uložené tresty, počtvrté tím, že nebyly provedeny navržené důkazy, popáté tím, že musela žalobkyně zaplatit pokuty za 11 000 Kč, ač zákonná horní hranice byla 10 000 Kč, a pošesté tím, že musela zaplatit na nákladech řízení částku 4 000 Kč.

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že správní orgán učinil nesprávné skutkové zjištění o nejvyšší dovolené rychlosti, žalovaný poukázal na to, že v místě měření byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, přičemž toto je potvrzeno snímkem vozidla, kde je v dolní části uveden rychlostní limit. Žalobkyně dle žalovaného neoznačila žádný konkrétní důkaz pro zpochybnění rychlostního limitu. Dle žalovaného je skutečnost, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h zřejmá již z toho, že se místo nachází v centru Prahy, kde je nepředstavitelné, aby nejvyšší povolená rychlost byla vyšší než 50 km/h. V daném místě vždy platil a platí rychlostní limit stanovený obecnou úpravou. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně navrhla provedení důkazu výslechem svědka – řidiče vozidla. Řidič předmětného vozidla však nebyl v daném případě určen. Žalobkyně za řidiče sice označila X, nicméně ten již se správním orgánem v průběhu řízení nespolečně pracoval a fakt, že by řídil

vozidlo, nepotvrdil. Správnímu orgánu I. st. proto nezbylo, než řízení zastavit a vést jej s provozovatelem vozidla. Řidič vozila nebyl ustanoven a nemůže proto ani poskytnout svědectví ohledně rychlostního limitu. K místu měření žalovaný dále poukázal na adresu místa měření v mapě. K námitce nevedení společného řízení a neuplatnění absorpční zásady žalovaný uvedl, že byla prověřena žalobkyní označená řízení. Bylo zjištěno, že některá řízení byla zahájena až po vydání rozhodnutí v dané věci, v některých byl teprve šetřen řidič a jiná byla promlčena, nebylo tedy možné spojit všechna řízení. Žalovaný konstatoval, že v případě řízení sp. zn. MD/9975/2021 a MD/7701/2022 a projednávaného případu mělo společné řízení být vedeno, z tohoto důvodu došlo ke změně napadeného rozhodnutí. K věci sp. zn. MD/13029/2022 žalovaný uvedl, že v tomto případě společné řízení vedeno být nemohlo, jelikož k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla došlo u této sp. zn. až po vydání rozhodnutí jedné z projednávaných věcí. Rozhodnutí ve věci sp. zn. MD/13029/2022 bylo vydáno dne 31. 1. 2022, společné řízení mohlo být vedeno v nyní projednávané věci a věci sp. zn. MD/13029/2022. V daném řízení byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, v nyní projednávané věci pokuta 4 000 Kč, ve společném řízení mohla být uložena pokuta maximálně 10 000 Kč, tedy absorpční zásada byla dodržena. K absorpční zásadě u nákladů řízení žalovaný poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu č. j. 20 A 16/2021 – 36.

11. V replice žalobkyně k námitce stanovení rychlosti uvedla, že dle ní žalovaný svou argumentací prokázal, že nevypořádal přesvědčivě odvolací námitky. Na provádění nových důkazů je dle žalobkyně již pozdě. K námitce týkající se porušení absorpční zásady žalobkyně uvedla, že žalovaný měl prostor k důkladnému zkoumání otázky společných řízení a absorpce správních trestů ve správním řízení. Žalobkyně dále uvedla, že jí není zřejmé, co má na mysli žalovaný, pokud jde o jeho odůvodnění, že nebylo možné všechna řízení spojit do společného řízení z důvodu, že je vždy nutné posuzovat, v jakém stadiu se řízení zrovna nachází. Žalobkyni není zřejmé, co přesně tímto žalovaný míní. Dle zákona je nutno posoudit, zda (oba) přestupky byly spáchány dříve, než bylo zahájeno řízení o kterémkoli z nich. Další kritéria zákon nestanoví, ani se žádné další konkrétní kritérium nepodává z judikatury. Dle žalobkyně není zřejmé pravda, že se jeho námitkou důkladně zabýval správní orgán I. stupně v rámci předání spisu. Ten předložil pouze spis s obecnou floskulí, že z různého výčtu důvodů nebylo možné vést společné řízení. Účelovost tohoto tvrzení správního orgánu prokázal dle žalobkyně sám žalovaný, který uznal, že minimálně ve dvou případech byla povinnost k vedení společného řízení dána. Dle žalobkyně postupovaly správní orgány při posuzování možnosti vedení společného řízení chaoticky a účelově. O dle žalobkyně potvrzuje důvodnost námitky, že měly být k této otázce provedeny důkazy. K dalšímu řízení konstatoval žalovaný, že „v tomto případě nemohlo být vedeno společné řízení, jelikož k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla u této konkrétní spisové značky došlo až po vydání rozhodnutí v jedné z projednávaných věcí“. Dle žalobkyně však zákon nespojuje povinnost k vedení společného řízení s okamžikem vydání rozhodnutí. Co se týče nutnosti absorbovat náklady řízení, domnívá se žalobkyně, že tímto způsobem byla dále krácena na svých právech. Žalovaným citovaný názor uvedený v rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 20 A 16/2021-36 nelze přijmout.
12. Usnesením č. j. 16 A 15/2022-40 byla obě řízení spojena pod sp. zn. 16 A 15/2022.
13. Ze správního spisu věci původně vedené samostatně pod sp. zn. 16 A 15/2022 vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

14. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 8012-OL-70155-20 k rychloměru. Dle tohoto listu jde o silniční rychloměr výrobce CAMEA typu UnicamSPEED, výrobní číslo CAM12000084, rozsah měření rychlosti 5 km/h až 250 km/h, rok výroby 2012, umístění Praha 2, Legerova - Rumunská. Místo ověření bylo Praha 2, ulice Legerova, křižovatka s ulicí Rumunskou, čtyři jízdní pruhy směr centrum, datum zkoušky dne 23. 4. 2020.
15. Dle snímků vozidla rychloměrem byla rychlost vozidla žalobkyně dne 24. 12. 2020 86 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. K výzvě správního orgánu I. stupně žalobkyně označila za řidiče X. Což řidič k výzvě správního orgánu také písemně potvrdil, avšak nařízeného jednání ve věci přestupku řidiče dne 5. 8. 2021 se osobně nedostavil, byl přítomen pouze jeho zástupce, proto bylo řízení o přestupku údajného řidiče zastaveno, neboť nebylo prokázáno spáchání přestupku.
16. Dne 7. 10. 2021 vydán správním orgánem I. st. příkaz o uložení pokuty, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč.
17. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 22. 12. 2021, č. j. MHMP 1992171/2021/Vol, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu, nezajistila, aby dne 24. 12. 2020 v 16:19 hodin v křižovatce ulic Legerova a Rumunská v Praze 2 při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy nezjištěný řidič dne 24. 12. 2020 v 16:19 hodin v křižovatce ulic Legerova a Rumunská v Praze 2 – jel s mot. vozidlem žalobkyně rychlostí 83 km/h, nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Silničním rychloměrem naměřena rychlost 86 km/h byla snížena o 3 km/h s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení. Bylo konstatováno, že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona č. o silničním provozu). Uvedeným jednáním se žalobkyně dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona, za což jí byla podle § 125f odst. 4 zákona za použití § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona, uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2022 bylo toto rozhodnutí potvrzeno.
19. Správní spis věci původně samostatně vedené pod sp. zn. 16 A 22/2022 obsahuje obdobné skutečnosti, jak uvedeno výše.
20. Součástí správního spisu je ověřovací list č. 8012-OL-70155-20 k rychloměru. Dle tohoto listu jde o silniční rychloměr výrobce CAMEA typu UnicamSPEED, výrobní číslo CAM12000084, rozsah měření rychlosti 5 km/h až 250 km/h, rok výroby 2012, umístění Praha 2, Legerova - Rumunská. Místo ověření bylo Praha 2, ulice Legerova, křižovatka s ulicí Rumunskou, čtyři jízdní pruhy směr centrum, datum zkoušky dne 23. 4. 2020.
21. Dle snímků vozidla rychloměrem byla dne 26. 12. 2020 rychlost vozidla žalobkyně 104 km/h v místě s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h. K výzvě správního orgánu I. stupně žalobkyně označila za řidiče X. Což řidič k výzvě správního orgánu také písemně potvrdil, avšak nařízeného jednání ve věci přestupku řidiče dne 22. 9. 2021 se osobně nedostavil, proto

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

bylo řízení o přestupku údajného řidiče zastaveno, neboť nebylo prokázáno spáchání přestupku.

22. Rozhodnutím správního orgánu I. st. ze dne 1. 11. 2021, č. j. MHMP 1761564/2021/Živ, byla žalobkyně uznána vinnou tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby dne 26. 12. 2020 v 16:52 hodin v Praze 2, křižovatce ul. Legerova x Rumunská (ve směru jízdy do centra - 3 jíz. pruhy) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Bylo shledáno, že v daném případě byla s vozidlem registrační značky X při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost. Nezjištěný řidič dne 26. 12. 2020 v 16:52 hodin v Praze 2, křižovatce ul. Legerova x Rumunská (ve směru jízdy do centra - 3 jíz. pruhy) – jel s mot. vozidlem tov. zn. Mercedes, registrační značky X, rychlostí 100 km/h a nikoli obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 104 km/h, která byla snížena o 3 %, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, (tj. že nezjištěný řidič spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a to porušením § 18 odst. 4 téhož zákona). Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona. Výše popsáním jednáním se tak žalobkyně dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což jí byla ve smyslu § 125f odst. 4 zákona za použití § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona uložena pokuta ve výši 7 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
23. Napadeným rozhodnutím ze dne 9. 5. 2022 bylo toto rozhodnutí částečně změněno tak, že byla z důvodu aplikace absorpční zásady snížena výše uložené pokuty na 4 000 Kč.
24. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s. ř. s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
25. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
26. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
27. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*
28. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.*
29. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 12. 2023 *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1.

30. Podle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023 *za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
31. Podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023 *za přestupek se uloží pokuta od 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4.*
32. Podle § 125f odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023 *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
33. Podle § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich *za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.*
34. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
35. Dle § 88 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky *ve společném řízení se projednají rovněž přestupky více podezřelých, jestliže spolu souvisejí, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán.*
36. Dle § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku.*
37. Soud úvodem poznamenává, že žalobní námitky uvedené žalobkyní v obou původně samostatně vedených řízeních byly obdobné, kdy pouze ve věci původně samostatně vedené pod sp. zn. 16 A 15/2022 žalobkyně namítla ještě nesprávný výstup z rychloměru.
38. Žalobkyně namítla nesprávné skutkové zjištění správního orgánu o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, kdy měla za to, že se v místě nachází opravní značka B20a – 70, nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. K tomu navrhla prokázat své tvrzení ohledáním místa a svědeckou výpovědí řidiče, jehož konkrétně označila. Dle žalovaného byla skutečnost, že v daném místě a čase platil rychlostní limit 50 km/h, prokázána snímkem z měření rychlosti, kde je stanoven limit 50 km/h, který je stanoven obecnou úpravou, přičemž v takovém případě je zjevné, že v obci je rychlostní limit 50 km/h. K návrhu žalobkyně na provedení svědecké výpovědi řidiče žalovaný uvedl, že v řízení o přestupku řidiče se nepodařilo prokázat, že by v daném místě a čase vozidlo řídil. Z uvedeného důvodu nemůže ani poskytnout svědectví, když není postaveno na jisto, zda se na daném místě nacházel. Důkaz místním ohledáním by byl taktéž nadbytečný, neboť opatřená sada důkazů jednoznačně prokazuje, že rychlostní limit byl stanoven obecnou úpravou na 50 km/h.

39. Soud má za to, že ve správních řízeních bylo postupováno souladně s judikaturou Nejvyššího správního soudu, dle které je třeba nejprve zjišťovat totožnost řidiče vozidla a až poté vést řízení s jeho provozovatelem. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, kde Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud považuje za vhodné úvodem poznamenat, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích ... Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.*“
40. V obou věcech bylo vedeno řízení nejprve s domnělým řidičem, X, které však muselo být zastaveno pro neprokázání spáchání přestupku z důvodu nedostavení se řidiče k jednání u správního orgánu (NSS č. j. 1 As 406/2018 – 34).
41. Návrh žalobkyně na výslech řidiče jako svědka k prokázání přípustné rychlosti se dle žaloby opírá o to, že v řízení o přestupku řidiče nebyl řidič povinen se dostavit k ústnímu jednání, zatímco jako svědek by byl. Přičemž nelze klást řidiči k tíži, že využil svého práva se nedostavit k jednání v řízení o jeho přestupku. Formálně vzato má žalobkyně pravdu, ale ve skutečnosti nikoli. Žalobkyně i označený řidič byli ve správních řízeních zastoupení Ing. M. J., osobou s obstrukční strategií v řízení o přestupcích v dopravě (obdobně rozsudek MS v Praze č. j. 16 A 23/2022 – 22, 16 A 20/2021-30), což se stalo i v dané věci – kdy na písemné uznání řidiče nenavazuje osobní účast řidiče při jednání u správního orgánu, což vede dle NSS č. j. 1 As 406/2018 – 34 k zastavení řízení. Soud shodně se žalovaným nemá pochybnost o tom, že návrh na výslech řidiče jako svědka byl obstrukční, shodně jako návrh na obhlédání místa. Cílem těchto návrhů bylo pouze prodloužit správní řízení. V této souvislosti soud zmiňuje odvolání řidiče proti zastavení řízení o přestupku proti němu. Pokud označený řidič zmaří osobní neúčasti na jednání vydání rozhodnutí o jeho vině za spáchaný přestupek v dopravě, musí být následné odvolání proti zastavení řízení o jeho přestupku považováno za výlučně obstrukční. Jde o obvyklou obstrukční strategii směřující k marnému uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla. Takové hodnocení řidiče je nutné převzít i ve vztahu k navrženého výslechu řidiče jako svědka. Dané předsudečné zpochybnění věrohodnosti řidiče brání provedení jeho výslechu jako svědka, neboť jej nelze považovat za věrohodného. Ostatně soud nepovažuje za vhodný důkaz výslech jakékoliv fyzické osoby k prokázání existence stále dopravní značky, jestliže tvrzenou okolnost lze prokázat snímkem dopravní značky např. ze stránky mapy.cz či jiné mapové aplikace. Nic nebránilo žalobkyni předložit fotografii tvrzené dopravní značky B20a – 70, nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h. Takto mohla žalobkyně učinit i v soudním řízení, což neučinila.
42. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje k prokázání nejvyšší dovolené rychlosti primárně záznam z měřicího zařízení (na němž je uvedena aktuální nejvyšší dovolená rychlost) a ověřovací list k měřicímu zařízení (viz např. bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015-38, nebo bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2023, č. j. 4 As 310/2021-35). Fotografie výstupu z rychloměru z místa spáchání přestupku, respektive její popis, místo měření dostatečně přesně identifikuje a je souladná s informacemi uvedenými v kopii ověřovacího listu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

k rychloměru. Takový údaj lze v souladu se zásadou materiální pravdy popřít, avšak pouze relevantním tvrzením nebo relevantním důkazem (nejsou důvodné pochybnosti - § 3 správního řádu). Žalovaný k této námitce adekvátně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 175/2018 – 29, zabývající se obdobnou námitkou, tj. hypotetickým umístěním přenosné dopravní značky zvyšující nejvyšší dovolenou rychlost. Nejvyšší správní soud mj. uvedl, že: „*Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy (srov. § 52 správního řádu).*“

43. Bylo na žalobkyni, aby prokázala, že se v daném místě nacházela jí tvrzená dopravní značka. Žalovaný sice mohl předložit důkaz o neexistenci dopravní značky, přestože v daném místě je rychlost upravena obecnou úpravou, např. sadou snímků z mapové aplikace, avšak i dané snímky by žalobkyně mohla popírat např. z důvodu neúplnosti. V posuzované věci se jedná o prostý dopravní přestupek, u kterého zákonodárce již stanovením výše sankce předpokládal formálně jednoduchý správní proces. Pokud žalobkyně s indicií obstrukce namítá, že v rozhodné části obce neplatí obecná úprava rychlosti, je třeba vzhledem k výše uvedené jednoduché povaze řízení i obstrukční indicii žalobkyně požadovat, aby svá tvrzení o jiné rychlostní úpravě zcela prokázala způsobem nijak nezatěžující rychlost správního řízení, pokud to umožňují poměry v rozhodném místě přestupku. Výslech svědka ani ohledání takovým důkazem nejsou, jestliže místo přestupku je zaznamenáno zcela v rámci panoramatické funkce mapových aplikací, nehledě k možnosti žalobkyně zaznamenat dopravní poměry v místě osobně.
44. Žalovaný se s návrhem na provedení důkazů výslechem řidiče a ohledáním vypořádal s různou úrovní přesvědčivosti, ale přesto vypořádal, jakkoliv v rozhodnutí č. j. MD-15156/2022-160/5 pouze implicitně příhodnou úvahou o obstrukčních praktikách zmocněnce žalobkyně.
45. K námitce nepřesvědčivého výstupu z rychloměru vznesené toliko v řízení původně vedeném samostatně pod sp. zn. 16 A 15/2022 soud uvádí, že tuto důvodnou rovněž neshledal.
46. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 4. 3. 2022 uvedl, že v daném případě se jednalo o stacionární rychloměr, nikoli úsekový. Žalobkyně však v žalobě namítla, že užitý rychloměr byl úsekový, nikoli stacionární. Tuto námitku následně doplnila a uvedla, že na základě vyjádření od Českého metrologického institutu silniční rychloměr výrobce CAMEA, spol. s r. o., typu UnicamSPEED pracuje na principu tzv. úsekového rychloměru. Na to žalovaný reagoval tím, že poukázal na vyjádření téhož institutu ze dne 23. 6. 2022, zn. ČMI-3838/2022/0114, a vyjádření výrobce uvedeného rychloměru právnické osoby CAMEA, spol. s r.o. dále žalovaný uvedl, že z obou vyjádření plyne, že daný rychloměr pracuje na principu úsekového rychloměru a stacionární je nazýván pouze z důvodu, že je napevno umístěn. Z vyjádření společnosti CAMEA, spol. s r.o. dále plyne, že daný rychloměr může měřit i ve velmi krátkém úseku. V nyní projednávané věci je délka úseku stanovena na 4 m, jak plyne z přiložené fotografie z rychloměru, tudíž se jedná o úsek, který je ve své podstatě celý vyplněn změřeným vozidlem, neboť jeho délka vyplňuje celý měřený úsek, a proto není žádný důvod pro to, aby ve spisové dokumentaci byly zařazeny další fotografie z měřeného úseku.

47. Soud z hlediska této námitky poukazuje na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, dle které ke zpochybnění měření rychloměru musejí existovat konkrétní skutkové okolnosti vyvolávající důvodnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření, jinak lze měření provedené rychloměrem považovat za správné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, ze dne 10. 12. 2021, č. j. 10 As 282/2019-39 či ze dne 16. 11. 2022, č. j. 6 As 275/2021-57). Žalobkyně v nyní řešené věci přitom toliko namítla, že se jednalo o rychloměr pracující na principu úsekového rychloměru, avšak nevznesla žádnou další námitku, která by mohla jakkoli zpochybnit naměřené hodnoty, průběh či výsledek měření.
48. Z vyjádření ČMI ze dne 23. 6. 2022 plyne, že použitý rychloměr je rychloměrem úsekovým, který však umí měřit rychlost i na tak krátkém úseku, že jde de facto o okamžitou rychlost. Zároveň se jedná i o rychloměr stacionární, který je trvale instalován na jednom místě a je nepřenosný. Dle odpovědi výrobce rychloměru rychloměr pracuje na principu úsekového rychloměru, přičemž přívlastek stacionární znamená, že je rychloměr trvale umístěn na jednom místě. Toto sdělení koresponduje se zmíněným vyjádřením ČMI, přičemž je z obou vyjádření zřejmé, že použitý rychloměr pracuje na principu úsekového rychloměru, je ale zároveň schopen měřit rychlost i na velmi krátkém úseku. Dle výrobce jde o stacionární úsekový rychloměr měřící okamžitou rychlost. Jde zároveň o rychloměr stacionární, neboť je trvale umístěn na místě. Výrobce bylo dále sděleno, že délka úseku v daném případě činila 4 m, což je v souladu s certifikátem, který uvádí rozměry 2 až 6 m, tj. se jedná o krátký úsek. Na to žalovaný reagoval tím, že v daném případě nebylo třeba dalších fotografií, neboť měřené vozidlo se nachází v onom čtyřmetrovém úseku.
49. Dle soudu je z uvedeného jednoznačně zřejmé, že v případě použitého rychloměru šlo o rychloměr, který byl zároveň stacionární i úsekový, přičemž byl schopen měřit okamžitou rychlost. Co se týče umístění rychloměru, je toto označeno na kopii ověřovacího listu rychloměru č. 8012-OL-70155-20 k rychloměru, kdy konkrétně byl rychloměr umístěn v Praze 2, v ulicích Legerova - Rumunská. Místo ověření bylo Praha 2, ulice Legerova, křižovatka s ulicí Rumunskou, směr centrum, datum zkoušky rychloměru dne 23. 4. 2020.
50. Soud považuje umístění rychloměru za přesvědčivě prokázané tímto ověřovacím listem a seznamem míst měření (bod 126), přičemž z výše zmíněných vyjádření výrobce a ČMI vyplynulo, že sice jde o stacionární rychloměr z hlediska trvalosti umístění rychloměru, který se nachází na stále stejném místě, ale zároveň je tímto rychloměrem možné měřit rychlost i ve velmi krátkém úseku, jde zároveň o úsekový rychloměr schopný měřit rychlost na krátkém úseku. Tedy je možné změřit i úsekovým rychloměrem okamžitou rychlost a nelze tak dát žalobci za pravdu, že by bylo nezbytně potřeba pořizovat dvě či více fotografií.
51. Ke stejnému závěru dospěl zdejší soud již v rozsudku č. j. 20 A 33/2022 – 64 ze dne 2. 5. 2024, ve kterém vycházel z vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 19. 5. 2022, zn. ČMI-2886/2022/0114, které provedl při jednání jako důkaz a ze kterého vyplynulo, že rychloměr CAMEA, spol. s r.o., typu UnicamSPEED, pracuje na principu tzv. úsekového rychloměru. Z této skutečnosti však ještě nelze dovozovat, že by předmětným rychloměrem nemohla být měřena okamžitá rychlost. Soud poukázal dále na opatření obecné povahy ze dne 19. 5. 2010, č. 0111-OOP-C005-09, vydané Českým metrologickým institutem pod č. j. 0313/005/09/Pos, které bylo taktéž provedeno jako důkaz při jednání. Toto opatření obecné povahy vymezuje v bodě 1.4 pojem úsekový rychloměr. Ty dělí na rychloměry

s krátkým měřicím úsekem (měřící okamžitou rychlost) a rychloměry s dlouhým měřicím úsekem (měřící průměrnou rychlost). Dále soud provedl při jednání jako důkaz vyjádření společnosti CAMEA, spol. s r.o., ze dne 22. 6. 2022, dle kterého se v případě použitého rychloměru jednalo o stacionární úsekový rychloměr, který měří okamžitou rychlost. Obdobné bylo uvedeno i v odpovědi na žádost o doplňující stanovisko Českého metrologického institutu ze dne 23. 6. 2022, zn. ČMI-3838/2022/0114, kterou soud taktéž provedl jako důkaz. Podle ní je rychloměr UnicamSPEED rychloměrem úsekovým, který však umí měřit rychlost na natolik krátkém úseku, že změřená rychlost je *de facto* rychlostí okamžitou. Zároveň jde o rychloměr stacionární, jelikož je instalován trvale na jednom místě a není přenosný. Uvedené vlastnosti rychloměru se tak vzájemně nevylučují.

52. Ze snímku měření rychlosti je zřejmá SPZ vozidla, snížená kvalita snímku v ostatní části vozidla není pro posouzení rychlosti vozidla rozhodná. Nejsou dány jakékoliv pochybnosti o místě měření rychlosti, tudíž námitka absence přejezdu „bílé čáry“ na snímku je irelevantní.
53. K námitce porušení absorpční zásady soud poukazuje na to, že je na žalobkyni, aby specifikovala, v čem spatřuje u jednotlivých řízení namítaná pochybení, nestačí pouze uvedení této námítky v obecné rovině či pouhým odkazem na seznam mnoha spisových značek, u nichž je namítáno nevedení společného řízení a neuplatnění absorpční zásady, bez bližší specifikace a zdůvodnění namítaných skutečností.
54. Vedením společného řízení a nutností zjišťovat další případná řízení, která je správní orgán I. stupně povinen sloučit do společného řízení, se zabýval NSS například v rozsudku ze dne 23. 12. 2020, č. j. 3 As 173/2019 – 37: *„Pro posouzení námítky o nutnosti vést společné řízení je však podstatné, že stěžovatel v žalobě na podporu tohoto tvrzení uvedl pouze seznam tří spisových značek řízení vedených u správního orgánu prvního stupně. Nespecifikoval však, kdy došlo ke spáchání správních deliktů projednávaných v těchto řízeních, v jakém procesním stádiu se tato řízení nacházejí a eventuálně jaké sankce mu byly za spáchané delikty uloženy. Stejně tak neuvedl, v jakých konkrétních okolnostech spatřuje porušení zásady absorpce, neboť jen namítal, že „uhradil mnohonásobně vyšší částku, než kterou by uhradil v případě, že by bylo vedeno společné řízení“. Takto obecně formulovaná žalobní námitka tedy neprokazuje, že k porušení povinnosti správního orgánu vést společné řízení skutečně došlo a že při ukládání pokut stěžovateli v uvedených správních řízeních byla porušena zásada absorpce. Proto městský soud postupoval správně, pokud námitku posoudil jako nedůvodnou (byť z jiných důvodů).“* A dále např. v rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2019, č. j. 1 As 301/2018 – 46 *„[20] V projednávané věci se krajský soud s námitkou nekonání společného řízení vypořádal stručně a v obecnosti, to však odpovídá skutečnosti, že samotná námitka nebyla stěžovatelem v řízení před krajským soudem nijak podrobně rozvedena a odůvodněna. Stěžovatel v žalobě toliko v obecnosti odkázal na osm údajných správních deliktů z let 2013-2017, které specifikoval pouze dny, v nichž k těmto deliktům mělo dojít, a namítal, že o nich mělo být vedeno společné řízení a uložena společná pokuta. Z takto obecně vzneseného tvrzení však není vůbec zřejmé, z jakých skutečností stěžovatel dovozuje, že se o těchto věcech mělo konat společné řízení. Nadto stěžovatel v řízení o žalobě ani netvrdil porušení shora popsané absorpční zásady, pouze uvedl, že za tyto delikty měla být uložena společná pokuta a jedna náhrada nákladů řízení.“*
55. Žalovaný k v žalobě namítanému nevedení společného řízení sp. zn. S-MHMP 95341/2020/Živ, v napadeném rozhodnutí uvedl, že přestupek byl v této věci spáchán dne 14. 6. 2020, poté bylo vedeno šetření k osobě řidiče, následně vedeno řízení s označeným

řidičem, které bylo zastaveno, a dne 4. 1. 2021 bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla s žalobkyní, což bylo v době, kdy v nyní projednávané věci správní orgán I. stupně stále prověřoval sděleného řidiče, poté vedl přestupkové řízení s řidičem, které bylo shodně zastaveno a až ke dni 13. 10. 2021 zahájeno řízení s provozovatelem vozidla doručením příkazu. Je tedy zjevné, že obě řízení byla v odlišných fázích, správní orgán I. stupně se nedopustil žádných významných prodlev, a proto nemohla být ani v tomto řízení zohledněna zásada absorpce či být vedeno společné řízení.

56. Žalovaný poukázal ve svém odůvodnění k tomu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 73/2016 - 40 ze dne 16. 6. 2016, ve kterém soud uvedl, že: *„Pokud jde o spojení předchozího a nyníjšího deliktu žalobkyně ke společnému řízení, krajský soud přesvědčivě vysvětlil, proč to nebylo možné. U předchozího deliktu došlo ke spáchání přestupku 14. dubna 2014 a rozhodnutí v prvním stupni o sankci za správní delikt provozovatele vozidla vydal magistrát dne 3. září 2014. V nyní posuzovaném případě byl přestupek spáchán 15. července 2014 a teprve dne 7. září 2014 (tedy až čtyři dny po vydání rozhodnutí v předchozí věci) sdělila žalobkyně totožnost a adresu údajného řidiče. Ke spojení věcí tak evidentně nebyly dány podmínky. V době vydání rozhodnutí o předchozím správním deliktu nemohl magistrát předvídat, zda nové protiprávní jednání bude řešit jako přestupek konkrétní osoby (tj. stěžovatelky nebo jí označeného řidiče), nebo opět jako správní delikt stěžovatelky jakožto provozovatelky vozidla“.*
57. Žalovaný tedy v rozhodnutí ze dne 4. 3. 2022 vedení společného řízení věcí č. j. MD-7701/2022-a sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ, tedy ve druhém stupni č. j. MD-9975/2021, vyloučil.
58. Žalobkyně ve věci původně vedené pod sp. zn. 16 A 22/2022 namítla nevedení společného řízení a nedodržení absorpční zásady, kdy konkretizovala řízení č. j. MD-15156/2022 a č. j. MD-13029/2022.
59. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že správní orgán I. stupně nemohl všechna řízení vedená s žalobkyní spojit do společného řízení, neboť je vždy nutné posuzovat, v jakém stádiu se to které řízení zrovna nachází, např. zda věc bude projednána jako přestupek nebo nikoli, k tomu zmínil rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40. Dále konstatoval, že mělo být vedeno společné řízení v případě řízení č. j. MD-7701/2022, MD-9975/2021 a MD-15156/2022. K tomu dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 - 62, dle jehož závěrů samotné nevedení společného řízení nepůsobí bez dalšího nezákonnost rozhodnutí. V návaznosti na to uvedl, že v případě řízení sp. zn. MD/9975/2021, MD/7701/2022 byla žalobkyně uznána vinnou z porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 téhož zákona a byla jí podle § 125f odst. 4 v souvislosti s § 125c odst. 5 písm. d, f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 3 000 a 2 500 Kč, jelikož se jednalo o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zmíněného zákona. V obou řízeních jí tedy bylo uloženo součtem 5 500 Kč. Ve věci č. j. MD-15156/2022 byla uznána vinnou z porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 zákona, přičemž jí byla podle § 125f odst. 4 v souvislosti s § 125c odst. 5 písm. d, f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, jelikož se jednalo o podezření ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Dále žalovaný konstatoval, že ve všech třech řízeních tedy celkem byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 12 500 Kč. K tomu, aby absorpční zásada byla v daném řízení naplněna, nesmí

suma všech tří pokut překročit 10 000 Kč, což dodrženo nebylo. Proto žalovaný dále uvedl, že z tohoto důvodu ve výrokové části a odůvodnění napadeného rozhodnutí změnil výši uložené pokuty tak, že pokutu ve výši 7 000 Kč s ohledem na absorpční zásadu snížil na pokutu ve výši 4 000 Kč. V souladu se zásadou absorpce byl uložen další trest nižší, než je jeho minimální zákonná mez, aby součet pokut nepřesáhl 10 000 Kč. Po změně výše správního trestu pokuty v tomto rozhodnutí činí pak součet všech tří pokut 9 500 Kč, což je o 500 Kč méně, než je hranice maximálního správního trestu pokuty, jelikož za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, lze uložit pokutu v rozmezí 5 – 10 000 Kč.

60. Žalovaný se v obou rozhodnutích řádně vypořádal s námitkou vedení společných řízení, námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná.
61. Podle § 95 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.*
62. Z ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je zřejmé, že zásada absorpce se týká pouze ukládání správních trestů za sbíhající se přestupky, tedy za *přestupky* spáchané před zahájením řízení o prvním z *přestupků*, přičemž uložení povinnosti nahradit náklady řízení však nelze považovat za správní trest. Z uvedeného důvodu nemohla být absorpční zásada porušena tím, že byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení několikrát. Nadto ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 278/2018-87) nepovažuje nevedení společného řízení v případě, kdy by vedeno být mělo, za takové pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud je co do uložení výše trestu dodržena zásada absorpce. Proto soud pouze posoudil, zda byla naplněna absorpční zásada v rozsahu součtu uložených pokut v rozsahu určeném žalobou.
63. Žalobkyně v žalobě ve věci č. j. MD-7701/2022 řádně konkretizovala nevedení společného řízení toliko vůči řízení vedeného pod sp. zn. S-MHMP 953541/2020/Živ (ve druhém stupni č. j. MD-9975/2021). V žalobě ve věci č. j. MD-15156/2022 konkretizovala toliko námitku vůči řízení vedeného pod sp. zn. S-MHMP 914266/2021 (ve druhém stupni č. j. MD-13029/2022).
64. V soudním řízení nemá soud obecnou vyhledávací povinnost, je na účastnících, aby nejen tvrdili, ale také prokázali svá tvrzení. Žalobkyně sice tvrdila souběh v bodě 63 rozsudku uvedených správních řízeních, avšak nepředložila soudu rozhodnutí v namítaných věcech a k soudnímu jednání se nedostavila. Nebylo tak možné přezkoumat věcně námitku porušení zásady absorpce, neboť bez předložení tvrzených rozhodnutí nelze ověřit správnost tvrzení žalobkyně o tom, kdy mělo dojít k tvrzeným přestupkům ve věci č. j. MD-9975/2021 a č. j. MD-13029/2022, zároveň kdy měla být zahájena řízení o těchto přestupcích. Žalobkyně tak neprokázala svá tvrzení o existenci rozhodnutí o přestupcích, o nichž měla být vedena společná řízení s žalobou napadenými rozhodnutími a měla být aplikována absorpční zásada ve prospěch žalobkyně ve smyslu překročení součtu uložených pokut za přestupky ve vícečinném souběhu. Již z tohoto důvodu soud nepovažuje námitku porušení absorpční zásady za důvodnou. Zároveň pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že ve věci č. j. MD-9975/2021 se jednalo o přestupek ze dne 14. 6. 2020, řízení proti žalobkyni zahájeno dne 4. 1. 2021, uložená pokuta 3 000 Kč, potom pomíjí, že takovýto přestupek by byl v souběhu

s přestupkem ve věci MD-15156/2022, kde je zákonná sazba až 10 000,-Kč, tudíž by tvrzený součet nepřesáhl horní hranici 10 000,- Kč. Nelze argumentovat pouze souběhem dvou vybraných přestupků bez přihlédnutí ke všem možným souběžným přestupkům. Absorpční množina nemá podmnožiny. Je paradoxní, že v žalobě je přitom totéž vytykáno žalovanému (bod 15 žaloby ze dne 13. 7. 2022). Dané prokazuje, jak je nutné námitku porušení absorpce řádně specifikovat a předložit namítaná rozhodnutí. Pokud by bylo pravdivé tvrzení žalobkyně, že ve věci č. j. MD-13029/2022 se jednalo o přestupek ze dne 15. 6. 2021 a řízení proti žalobkyni bylo zahájeno po 23. 9. 2021, pomíjí, že takovýto přestupek by nebyl v souběhu s přestupkem ve věci č. j. MD-9975/2021, neboť dle tvrzení žalobkyně bylo v této věci zahájeno řízení dne 4. 1. 2021, tudíž před spácháním přestupku ve věci č. j. MD-13029/2022 (srovnej § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky). K souběhu věcí č. j. MD-13029/2022 a č. j. MD-9975/2021 tak nedošlo, proto nelze uložené pokuty sčítat. Námitka nedodržení zásady absorpce soud tak není důvodná.

65. S povinností žalobkyně řádně specifikovat porušení absorpční zásady souvisí námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně všech řízení o přestupcích žalobkyně. Žalobkyni je jistě známo, jaká řízení jsou proti ní vedena, soud neshledává újmu na právech žalobkyně, že nebyla seznámena s přehledem všech řízení vedených proti žalobkyni, kdy naopak žalobkyní sdělený seznam desítek věcí v odvolání byl zjevně obstrukční, jestliže zahrnoval i věci zastavené.
66. Soud na základě výše uvedeného žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
67. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26. 6. 2024

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.